

Глас чињеница, Сребреница [\[1\]](#) - под овим насловом је најстарији бивши српски лист на Балкану *Политика* објавио на сам Васкрс текст свог водећег новинара Бошка Јакшића о Декларацији о Сребреници. За њега је Сребреница, коју додуше наводи у наслову, који личи на један ред из неке песмице, споредна. Он се њоме не бави, иако то није желео, а што значи да није ни размишљао када је текст насловио. Његов приступ је у сагласности са доносиоцима тог срамног акта, посебно што пребројава жртве (8 000).

Знао сам да се људи брзо троше исто као роба. Такође, знам да живимо у лудим временима, или како би рекла једна јеврејска клетва: „Дабогда живио у узбудљива времена“, што значи, између осталог, да се у тим временима не одузимају само животи, већ и душа, где су људи болесни од „вишка историје“. Међутим, не могу да верујем да се тај новинар толико истрошио и да је овим текстом доживео велики морални пад. На Сребреници и Декларацији, порофесионално и морално није пао само Јакшић, већ и велики број интелектуалаца у земљи Србији.

Писати о Сребреници је одговорно и тешко. Чак сматрам да нико (посебно новинари) од нас нема право да пише о тако осетљивом проблему о коме се сазнаје из пропагандних извора, посебно Империје зла, наручених, плаћених сведока, односно оних који су одиграли ову игру, обавештајну и војну. Моралан човек, чак и на некој утакмици, није слијепи и острашћени навијач, а посебно када су жртве у питању, не истура у први план бројеве, што је урадио и Јакшић. Бројеви нису оно најважније. Само једна неправедна смрт, само једно поробљено људско биће, служе као птица у кавезу В. Блакеа за изазивање скандала неба. И у Скупштини Србије, чије срамно дело, Декларацију, аутор хвали до небеса, управо се ламентирало бројевима. Нико се не сећа и не извлачи поуке из изјаве проусташког председника Хрватске Ф. Туђмана, који је изјавио да је „у Јасеновцу убијено САМО 30 000“. Јевреји су му замерили због речи „само“ и нису му дозволили да посети Израел.

Да ли је у Сребреници убијено 8 000 или 1 900 или 1 500, срамно је калкулисати. Томе прибегавају само они који са великом бројком желе да увале Србима геноцид. Не може се једном историјском народу, који кроз целу своју историју није допуштао геноцид,

Да ли је Сребреница српска судбина?

Пише: Божо Бјелак

понедељак, 12 април 2010 15:49

натоварити таква оптужба. Незаобилазно је и у овом тексту, по хиљадити пут, напоменути да је Европа изазивала ратове, а не Србија и Балкан који називају „буре барута“. Све ратове у Европи наместиле су Енглеска, Аустроугарска, Немачка која је починила незапамћени геноцид, или Француска. Зато није случајно да управо Србима не дају да се уздигну, посебно да се на Балкану створи једна стабилна и озбиљно уређена држава. Боје се да би могла постати уточиште Русије.

Аутор не жели да види, као и доносиоци Декларације, да се на Србима врши насиље. Преузима(ју) улогу тужиоца. Не осећа да та примитивна, гумежвакајућа европска и каубојска маса товари на српска леђа злочин од кога их нико није ослободио, осим ауторовог и нашег мазохизма. Нажалост, ако је ико склон мазохизму, онда су то Срби. Аутор(и), такође, не схвата(ју) да су, та стара уседелица Европа и Империја злапреименовале жртву у агресора или, како многи кажу, злочинца (ради се о незапамћеној сатанизацији српског народа), јер у Декларацији се не каже децидирано геноцид, али се каже да је извршен злочин.

Невиђени Јакшићев безобразлук је тврдња „... да је то највећи злочин почињен у Европи после Другог светског рата...“, као да српских жртава и највећег етничког чишћења, које није запамтила та иста Европа, није ни било. Учинио му се да са наведним није добро поткрепио своје мисли, након чега износи жешћу тврдњу, „... да Србија још није прошла кроз колективно прочишћење...“ Шта то значи „колективно прочишћење“. Значи ли то да свако српско дете треба да носи на своме нејаком врату новинарову болесну оптужбу.

Чланкописац не наводи имена, осим имена и презимена председника Србије Тадића („Србија је захваљујући иницијативи коју је Борис Тадић најавио почетком године поправила имиџ и потврдила своје „европско лице“. Стигле су многе похвале са Запада. Понекад пропраћене жаљењем што је избегнута реч „геноцид“), коме товари на плећа Декларацију, намерно или ненамерно (пре ово прво), доводећи у питање његов кредибилитет у народу и још понешто опасније. Преко Запада, приговара му зашто се није изборио да се у Декларацији спомене „геноцид“. Није ми на крај памети да браним председника (у текстовима избегавам имена, јер, како кажу Латини „имена оптерећују“), али није само он „заслужан“, а где су бојовнице, разне Наде, Весне, Славице и др, као и бојовници у оној унесрећенј антисрпској Скупштини. Ко год је гледао тога дана жалосно Скупштинско позориште, ставови и једних и других, посебно Наде Колунције, њена острашћеност, за осуду су. Историја им то неће опростити.

„Политика“, односно њен водећи новинар, поново ставља Тадића у први план: „Да ли је недавна Тадићева изјава да Србији није важно да ли ће Ејуп Ганић бити изручен

Београду или Сарајеву већ да је битно да добије „фер“ суђење, била балансирање због изостављања квалификације „геноцид“?

На ово ружнои двосмислено питање, требало би да одговори сам Тадић. Нико не примећује да је Империја зла пустила ловачке псе, Енглеску, Француски, посебно Немачку, да по Европи раде шта хоће, да лове кога хоће, да истерују из јазбина. Јакшић све нас тера да констатујемо да се Тадић уштимао у немачку линију, превазилазећи једног ранијег политичара, чије име из пиетета не спомињем. Добио је у кратком времену, управо у Немачкој, две награде. Други добијају: Легију части, затим једна женска сподоба бизарно је од криминалца Месића добила највише хрватско одличје, потом друга која шамара српске изгнанике са Космета, највише шиптарско одликовање, и тако редом.

Ко је натерао председника Тадића, док је његова странка натерала Парламент, да прелазе црту испод које се не иде? Морао је наредбодавцима дискретно саопштити да ће изгубити своје људе, са оваквим понижавајућим декларацијама. Чак је и онај одлутали шеф Српске нове странке (СНС) написао верзију декларације и ухватио се у европску мишоловку. Такво понашање није од јуче. Када су формирали садашњу власт, нису спомињали злочиначко бомбардовање или га, због савести која им није чиста, спомињу успут. Председник је на дан почетка бомбардовања био у посети држави, чији су држављани за свако убијено српско дете, старца, разрушену кућу, отвараили шампањац. Помиловао је по глави у парковима, приликом шетње са Јосиповићем, хрватску децу, а није дошао тога дана на Миличин гроб. Српску политичку „елиту“ чак подучава бивши амбасадор Канаде у Београду, који каже да Хрватска не може ући у ЕУ док не уради оно што је урадио Брант и не огради се од геноцида, пре свега над Србима.

Нема смисла даље бавити се Јакшићем, јер сваки његов пасус (абзац) може бити наслов новог текста, а то нас нигде не би довело. Морамо, због тога, на крају рећи да је настала велика пометња у масмедијима. Давно је још УНЕСКО, на својој Двдесетседмој генералној скупштини, упозорио на „културни империјализам“ и покушао да изгласа декларацију или конвенцију „о основним принципима којима би се требало руководити у коришћењу масмедија“. Империја зла се супротставила. Због тог и сличних предлога УНЕСК-а, напустила је једно време ту специјализовану агенцију ОУН. Информисање је друштвено добро, а не роба. Међутим, сви видимо да је то у пракси обрнуто. Зато долази до парадокса: трговина информацијама мења њихову природу, преображава чињенице тако да буду употребљиве за продају. Протерују се оне чињенице које из било којих разлога не могу бити курентна роба, које не иду на тржиште. Та медијска раван политичког и политикантског обрачуна управо долази из Империје зла и тзв. демократске ЕУ - њене Бриселске преплаћене бирократије. Јавни иступи, посебно у Скупштини, писаније разних Јакшића (да их не рекламирам), немогуће је схватити другачије, него као неморално, ситносопственичко, робнотрговачко монополизирање истине, овога пута о Декларацији и Сребреници.

Да ли је Сребреница српска судбина?

Пише: Божо Бјелак

понедељак, 12 април 2010 15:49

[1] „[Глас чињеница, Сребреница](#)“ је текст Бошка Јакшића, објављен у *Политици*, поводом Декларације о Сребреници.